

## § 2. Instemming om door het verdrag gebonden te zijn

### 15. Wat is de formele ondertekening?

Art. 12 WVV

= authenticatie van de tekst en instemming

Staat is hierdoor nog altijd niet gebonden!

Correcties:

1° verdragen met een beperkt aantal partijen of bilateraal: dit kan een akkoord zijn “in vereenvoudigde vorm”, voornamelijk voor samenwerking tussen administratieve overheden

2° Vaak gebeurt de ondertekening “ad referendum”

= “om aan het nationale parlement voor te leggen”

Vb. Israël heeft de toetreding ondertekend van het verdrag van Rome dat het internationaal strafhof opricht, maar zal pas gebonden zijn als het verdrag ook goedgekeurd is door de Knesset

Deze goedkeuring is er niet gekomen en zal er allicht ook in de nabije toekomst niet komen

Israël erkent dus de rechtsmacht van het internationaal strafhof niet

## 16. Wat is de bekrachtiging of ratificatie?

Art. 14.1 WVV

= de plechtige, formele rechtshandeling waarbij de staat haar instemming betuigt om door een verdrag gebonden te zijn

Procedure wordt geregeld door nationaal recht!

Zeer belangrijk:

de staat is enkel definitief gebonden door ratificatie (zie voorbeeld van Israël)

Bepaalde verdragen treden pas in werking na een bepaald aantal ratificaties

(talloze verdragen halen dat aantal niet en blijven dus dode letter<sup>1</sup>)

---

<sup>1</sup> wat niet wil zeggen dat ze niet kunnen opgenomen worden als "internationaal gewoonterecht"

## 17. Hoe worden de overige partijen in kennis gesteld van de ratificatie?

Bij bilaterale verdragen:

de akten worden onderling uitgewisseld

Bij multilaterale verdragen:

in het verdrag is een depositaris aangeduid, die de ratificatie centraal ontvangt

depositaris kan een van de staten zijn, of een internationale organisatie (vaak de VN)

de depositaris houdt alle documenten centraal bij: toetredingen, ratificaties, opmerkingen en reserves

## 18. Hoe is de ratificatie geëvolueerd?

Vroeger:

Controle of de vertegenwoordigers hun boekje niet te buiten zijn geweest

Nu: controle op de uitvoerende macht door nationale parlementen

de uitvoerende macht koppelt terug naar de eigen wetgever

zo is de ratificatie een soort buffer om toestemming te krijgen van de wetgever

Praktische gevolgen:

België kan technisch geen akkoorden aangaan in vereenvoudigde vorm (hoewel dat veel gebeurt); gebruik dat parlementaire toestemming niet nodig is bij verdragen voor loutere administratieve en technische uitvoering van een bestaand verdrag

Art. 167 Gw

instemmingswetten (of decreten) moeten voorafgegaan worden door een advies van de Raad van State, zodat België er vaak lang over doet om een verdrag te ratificeren